

Proto se na konci červencového slávistického soustředění v Západním Německu s Kubíkem sebrali a vydali se za svým snem. A za slibem multimilionáře Maxwella.

Majitel tiskového impéria Mirror Group narozený v Podkarpatské Rusi v židovské rodině ještě v dobách, kdy byla součástí Československa, jako Ján Ludvík Hoch, měl skutečně úžasné kontakty a nepředstavitelný vliv po celém světě. I tehdejší československý prezident Gustáv Husák ho vítal na Pražském hradě, jenže s fotbalisty Knoflíčkem a Kubíkem ani u Husáka Maxwell nepořídil. A s distancí FIFA, která dala oba československé fotbalisty se statutem neamatérů na půldruhého roku do klatby, rovněž nic nemohl.

Musel proto čarovat.

„Za pětatřicet tisíc dolarů nám opatřil bolívijské pasy, na které jsme se dostali z Německa do jeho letního sídla v Gibraltaru, které je zámořským územím Velké Británie. Tam odsud už nebyl problém odletět na Ostrovy. Ale to všechno až poté, co se nás naši fotbaloví funkcionáři při opakovaných schůzkách v Bruselu a na letišti ve Frankfurtu nad Mohanem snažili přimět k návratu. Prý že se doma všechno vyřeší a přestup se zlegalizuje. Jenže těm slibům se nedalo věřit. Vždyť i pan Maxwell se obával, aby se nás nepokusili strčit do auta a násilím neodvezli zpátky do Československa. Na každé jednání proto s námi pro jistotu posílal své vlastní bodyguardy,“ vzpomíná Knoflíček na emigraci a čekání na vytoužené angažmá, které mnohdy přinášelo scény jako z bondovek.

Slibované týdny čekání se nakonec protáhly na osmnáct měsíců. Tedy pro Knoflíčka, protože o Kubíka projevila zájem italská Fiorentina a bleskově dosáhla toho, co ani Robert Maxwell nesvedl.

Italové ho po tři čtvrtě roce z Derby County, kde oba hráči trénovali s ligovým týmem „Beranů“, v podstatě unesli. Za půldruhého milionu marek ho vykoupili nejen ze Slavie, ale i z Československa a ke všemu zlegalizovali i jeho pobyt v zahraničí.

Zato na Knoflíčka čekala další anabáze a nové peripetie. Nejdřív v Itálii, kde se o něj zajímal turínský Juventus zastupovaný hráčskou i trenérskou legendou Staré dámy Čestmírem Vycpálkem, a poté Foggia vedená českým trenérem a Vycpálkovým synovcem Zdeňkem Zemanem, ale pak i v Německu, odkud se ozvaly Stuttgart a také Norimberk.

Ani jedno angažmá však nevyšlo, protože pro Československo byl pořád emigrantem, jimž se milost neudělovala, natož aby se s nimi jednalo o přestupu do kapitalistické ciziny. Proto musel čekat, dokud nevyprší distanc FIFA.

A hlavně dokud se doma nezhroutí komunistický režim...

Listopad 1989 konečně Knoflíčka z bloudění světem a hledání vysněného angažmá vysvobodil.

Slavia za něho zinkasovala 600 tisíc marek, nejslavnější český fotbalový emigrant se stal hráčem bundesligového St. Pauli a hned v prosinci v prvním ligovém utkání proti Mönchengladbachu mohl dokázat, proč po něm Robert Maxwell tolik toužil.

Stejně jako proti Walesu utekl z půli hřiště a vstřelil výstavní gól.